

Februari – Redo för hans ankomst?

22 februari – Varför Kristus dröjer med att komma

Men det säger jag bröder: Tiden är kort. – 1 Kor. 7:29

Guds änglar beskriver tiden som mycket kort, i sina budskap till människor. På det viset har den alltid framställts för mig. Det är sant att det har gått längre tid än vi förväntade oss under den första tiden av detta budskap. Vår Frälsare kom inte så snart som vi hoppades. Har Herren svikit sitt ord? Aldrig! Men vi måste komma ihåg att både Guds löften och hans hot är villkorliga.

Gud hade anförtrott sitt folk ett arbete att utföra på jorden. Den tredje ängels budskap skulle förkunnas och de troendes tankar skulle riktas mot den himmelska helgedomen, dit Kristus hade gått in för att bringa försoning för sitt folk. Sabbatsreformen skulle genomföras. Sprickan i Guds lag måste lagas. Budskapet måste förkunnas med hög röst så att alla jordens inbyggare skulle kunna ta emot varningen. Guds folk måste rena sina själar genom lydnad för sanningen, och bli beredda att stå felfria inför honom när han kommer.

Om adventister hade hållit fast vid sin tro efter den stora besvikelsen 1844, och eniga fortsatt framåt när Guds försyn beredde vägen, om de tagit emot den tredje ängels budskap och i den helige Andes kraft förkunnat det för världen ... då hade Herren samverkat mäktigt med deras ansträngningar. Verket skulle ha fullbordats och Kristus skulle redan ha kommit för att hämta sitt folk och ge dem deras belöning.

Men under den tid av tvivel och osäkerhet som följde på besvikelsen gav många adventtroende upp sin tro ... På så sätt hindrades verket och världen lämnades i mörker ...

I fyrtio år utestängdes det forna Israel från Kanans land på grund av otro, klagande och uppror. Samma synder har fördröjt det moderna Israels inträde i det himmelska Kanan. Inte i något av fallen låg felet i Guds löften. Det är otro, världslighet, brist på helgelse och stridigheter bland Herrens bekännande folk som har hållit oss kvar i denna värld av synder och sorger i så många år.¹



¹ Selected Messages, band 1, sid 67-69 (stycket är hämtat från ett manuskript som Ellen White skrev 1883)